

Arrest

nr. 342 077 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 6 maart 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 323 374 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 maart 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven.

1.2. Op 13 maart 2025 heeft verzoekende partij tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Bij arrest nr. 323 374 van 14 maart 2025 werd deze vordering door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen omdat de vordering onontvankelijk *ratione temporis* was.

1.3. Verzoekende partij vraagt thans via onderhavige procedure de schorsing en de nietigverklaring van de onder punt 1.1. vermelde beslissing.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: K. A. (..)

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: (..)2002

Geboorteplaats: Mohammadia

Nationaliteit: Algerije

ALIAS: gekend in de gevangenis als H. R. (..) °(..)2002, onderdaan van Algerije

B. R., M. (..) °(..)2000, onderdaan van Marokko

B. R., R. (..) °(..)1999, onderdaan van Italië

B., F. (..) °(..)1999, onderdaan van Algerije

R., B. (..) °(..)1999, onderdaan van Algerije

W., F. (..) °(..)2003, onderdaan van Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 28.10.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene werd op 28.03.2024 in de parfumerie Ici Paris XL betrapt toen hij naar buiten ging en het alarmsysteem in werking trad. De winkelbediende trachtte hem te stoppen, maar hij kon zijn vlucht verderzetten. Op de camerabeelden was te zien dat hij drie flessen parfum van Dior in een roze tas stopte. Op 03.04.2024 zag de winkelbediende de betrokkene terug in de winkel, met dezelfde roze tas. De politie kwam ter plaatse maar hij sloeg er tijdens zijn vrijheidsbeneming in de vlucht te nemen. De gestolen goederen hadden een totaal waarde van 424,90 €.

Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Mechelen op 05.02.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit zijn administratief dossier en eerdere verhoren (11.07.2024) blijkt dat de betrokkene een neef en een partner heeft in België.

Betrokkene werd op 24.07.2023 overgebracht naar het gesloten centrum, na een politiecontrole. Op 27.07.2023 diende hij een asielaanvraag in. Betrokkene is op 31.08.2023 zonder toestemming de plaats waar hij werd vastgehouden, verlaten heeft. Op 31.08.2023 ontstnapte hij uit het gesloten centrum, zonder binnen vijftien dagen contact op te nemen met de minister of zijn gemachtigde. Bijgevolg werd het onderzoek naar zijn verzoek tot internationale bescherming afgesloten. Betrokkene had eerder ook asiel aangevraagd in Frankrijk op 16.06.2020.

Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgelaten gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn

van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat zijn neef betreft dient er te worden opgemerkt dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven op het Belgische grondgebied dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen actuele vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft een valse Italiaanse identiteitskaart gebruikt op naam van B. R. R. (...) tijdens de politiecontrole op 24.07.2023.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Frankrijk op 16.06.2020 en in België op 27.07.2023

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 28.10.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene werd op 28.03.2024 in de parfumerie Ici Paris XL betrapt toen hij naar buiten ging en het alarmstelsel in werking trad. De winkelbediende trachtte hem te stoppen, maar hij kon zijn vlucht verderzetten. Op de camerabeelden was te zien dat hij drie flessen parfum van Dior in een roze tas stopte. Op 03.04.2024 zag de winkelbediende de betrokkene terug in de winkel, met dezelfde roze tas. De politie kwam ter plaatse maar hij sloeg er tijdens zijn vrijheidsbeneming in de vlucht te nemen. De gestolen goederen hadden een totaal waarde van 424,90 €.

Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen actuele vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft een valse Italiaanse identiteitskaart gebruikt op naam van B. R. R. (...) tijdens de politiecontrole op 24.07.2023

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in Frankrijk op 16.06.2020 en in België op 27.07.2023. Beide verzoeken hebben niet geleid tot het statuut van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”

1.4. Op 6 maart 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: K. A. (..)

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: (..)2002

Geboorteplaats: Mohammadia

Nationaliteit: Algerije

ALIAS: gekend in de gevangenis als H. R. (..) °(..)2002, onderdaan van Algerije

B. R., M. (..) °(..)2000, onderdaan van Marokko

B. R., R. (..) °(..)1999, onderdaan van Italië

B., F. (..) °(..)1999, onderdaan van Algerije

R., B. (..) °(..)1999, onderdaan van Algerije

W., F. (..) °(..)2003, onderdaan van Tunesië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 28.10.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene werd op 28.03.2024 in de parfumerie Ici Paris XL betrappt toen hij naar buiten ging en het alarmstelsel in werking trad. De winkelbediende trachtte hem te stoppen, maar hij kon zijn vlucht verderzetten. Op de camerabeelden was te zien dat hij drie flessen parfum van Dior in een roze tas stopte. Op 03.04.2024 zag de winkelbediende de betrokkene terug in de winkel, met dezelfde roze tas. De politie kwam ter plaatse maar hij sloeg er tijdens zijn vrijheidsbeneming in de vlucht te nemen. De gestolen goederen hadden een totaal waarde van 424,90 €.

Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Mechelen op 05.02.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit zijn administratief dossier en eerder verhoorden (11.07.2024) blijkt dat de betrokkene een neef en een partner heeft in België.

Betrokkene werd op 24.07.2023 overgebracht naar het gesloten centrum, na een politiecontrole. Op 27.07.2023 diende hij een asielaanvraag in. Betrokkene is op 31.08.2023 zonder toestemming de plaats waar hij werd vastgehouden, verlaten heeft. Op 31.08.2023 ontstapte hij uit het gesloten centrum, zonder binnen vijftien dagen contact op te nemen met de minister of zijn gemachtigde. Bijgevolg werd het onderzoek naar zijn verzoek tot internationale bescherming afgesloten. Betrokkene had eerder ook asiel aangevraagd in Frankrijk op 16.06.2020.

Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat zijn neef betreft dient er te worden opgemerkt dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven op het Belgische grondgebied dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen actuele vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Mechelen op 05.02.2025. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit zijn administratief dossier en eerdere verhoren (11.07.2024) blijkt dat de betrokkene een neef en een partner heeft in België. Zijn partner heeft hem ook twee keer bezocht in de gevangenis.

Betrokkene werd op 24.07.2023 overgebracht naar het gesloten centrum, na een politiecontrole. Op 27.07.2023 diende hij een asielaanvraag in. Op 31.08.2023 ontstapte hij uit het gesloten centrum waardoor zijn asielaanvraag ook negatief afgesloten werd. Betrokkene had eerder ook asiel aangevraagd in Frankrijk op 16.06.2020.

Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Verder merken we op dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een eerste – en enig – middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"3.2.1. EERSTE MIDDEL

- Schending van art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel. Wet van 29 juli 1991

a) Nopens de schending van art. 7,3° van de Vreemdelingenwet iuncto Art. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht)

1.

Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Er wordt in casu verwezen naar het feit dat verzoeker op 28 oktober 2025 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maand voor feiten van winkeldiefstal.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 1 0 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar één enkele strafrechtelijke veroordeling poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaande aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

4.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar de eenmalige veroordeling van verzoeker vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

5.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een eerdere aanhouding besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

b. Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Door bovenstaande motivering schendt de Dienst voor Vreemdelingenzaken de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de formele beginselen van behoorlijk bestuur kan gesteld worden dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden genomen worden, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen doen en de procedure goed volgen.

Door zich te baseren op wetsartikelen die niet van toepassing zijn op verzoeker schendt zij tevens het motiveringsbeginsel.

De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Ook het materiële evenredigheidsbeginsel werd geschonden door verzoeker als enige van het ganse gezin op te sluiten met het oog op repatriëring.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie alsook omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal waarvoor zij op 28 oktober 2024 veroordeeld werd en zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit wordt omstandig toegelicht in de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is omdat de verwerende partij zou hebben nagelaten uiteen te zetten op welke gronden wordt besloten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad dient hierbij te herhalen dat verwerende partij klaar en duidelijk heeft vermeld dat verzoekende partij een winkeldiefstal heeft gepleegd waarvoor zij veroordeeld werd en waarom deze strafbare feiten maken dat zij door haar gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Deze motieven volstaan om te kunnen begrijpen waarom verwerende partij meent dat verzoekende partij een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat zij de openbare orde ook in de toekomst zou kunnen schaden. Hierbij moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht of dat evidenties nader worden uiteengezet.

Verder heeft de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er geen elementen in de zin van voormeld artikel aanwezig zijn die het treffen van een terugkeerbesluit verhinderen waarbij omstandig wordt ingegaan op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Er wordt verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven omdat er zowel een risico op onderduiken bestaat nu zij valse documenten heeft gebruikt, zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder terugkeerbesluit, zij meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing als omdat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op de feiten van diefstal.

Ook de tweede bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan en zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een omstandige motivering waarom verzoekende partij een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekende partij ook nog de schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet speelt. Dit wetsartikel is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast, zodat het niet kan zijn geschonden.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.6. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort. Waar verzoekende partij het motief betwist dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden wijst de Raad er vooreerst op dat het motief dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten afdoende is om het bestreden bevel te schragen zodat haar kritiek tegen het openbare orde-motief – zelfs zo deze gegrond zou zijn – gericht is tegen een overtollige motivering die niet tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden. Immers moet de verwerende partij in het geval dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Daarenboven stelt de Raad vast dat haar kritiek op het openbare orde-motief niet kan gevolgd worden.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan zij geenszins gevolgd worden als zouden er onvoldoende gegevens voorliggen om te kunnen besluiten dat zij door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde kan vormen. De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek vermag een standpunt in te nemen met betrekking tot strafrechtelijke feiten, en dit bovendien zelfs als die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). *In casu* blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zich daarin het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bevindt van 28 oktober 2024 waaruit blijkt dat verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden omdat zij op 28 maart 2024 drie flessen parfum uit een winkel gestolen had. In dit vonnis worden de strafbare feiten omstandig toegelicht. Bij de straffoemeting heeft de correctionele rechtbank overwogen dat de feiten ernstig zijn en in hoofde van verzoekende partij wijzen op *“een gebrekkig normbesef, en (...) gepleegd (werden) met het oog op makkelijk geldgewin waarbij geen enkel*

respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen leiden tot aanzienlijke schade, enerzijds overeenkomstig de waarde van de goederen die zonder betalen worden weggenomen, anderzijds door de kosten die winkeliers dienen te maken om diefstallen het hoofd te bieden.” Verder stelt de correctionele rechtbank vast dat verzoekende partij een geïsoleerde zak gebruikte bij de diefstal, wat wijst op een geplande en georganiseerde diefstal.

Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij gewezen op de aard van de feiten, met name diefstal uit een winkel, wanneer deze feiten hebben plaatsgevonden, met name dat zij met betrekking tot deze feiten op heterdaad betrapt werd op 28 maart 2024, en dat uit deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op de maatschappelijke impact ervan, waarbij de verwerende partij motiveert: *“Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.”* Gelet op de vaststellingen *supra* zoals die blijken uit het vonnis van de correctionele rechtbank, acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt en haar ook op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Blijkens de gegeven motivering heeft de verwerende partij – in weerwil van wat verzoekende partij stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoekende partij om te oordelen dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat het *in casu* zou gaan om gedateerde feiten nu de feiten gepleegd werden op 28 maart 2024. Verder blijkt bovendien uit het administratief dossier dat verzoekende partij ook nadien nog betrapt werd op winkeldiefstal, met name op 11 juli 2024 (zie TARAP-verslag van Fedpol van 11 juli 2024) zodat zij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat zij geen *“neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.”*

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat het om meerdere feiten gaat en dat er sprake moet zijn van *“ernstige redenen van openbare orde”*. De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen *“schaden”*. Een *“gewone”* schending van de openbare orde kan aldus volstaan.

Het betoog van verzoekende partij dat erop neerkomt dat zijzelf meent dat de door haar gepleegde feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij zich in de toekomst opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten – terwijl uit haar gedrag op 28 maart 2024 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden die genoegzaam blijf doen geven van een gebrek aan normbesef zonder respect voor andermans eigendomsrechten – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare te kunnen schaden. Temeer bovendien, zoals de Raad reeds vaststelde, verzoekende partij nadien opnieuw betrapt werd op feiten van winkeldiefstal.

3.7. Met haar betoog – dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken – toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde relevante feitelijke gegevens werden genomen. Zij maakt de door haar aangevoerde schending van bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER